

In gesprek met een echte Reuselse

Het overlijden van onze pao was unne gròte klap vur ons moeder. Durrum is ze twéé joar lotter bé ons kommen wonen. Behalve ons moeder hon we er toen ok nog sistig familieleden bé die wiesen dé het bé ons alté unne zuute inval was. Ik mokte veul tééd vrij om mee ons moeder leuke uitstapjes te moaken. Ut schönste was de Zonnebloemreis over de Rijn naar Duitsland waar we saomen geweldig van genoten hebben.

Jo de Wit-Rijkers in haar huiskamer aan de Plonderijen 71, op 14 april 2015.

Aan het woord is de 73-jarige Jo de Wit-Rijkers, de oudste dochter van het uit 10 kinderen bestaande gezin van Jan Rijkers en Drika van Bruintjes Frans (Bruininx).

Grootouders

Opa Pietje Rijkers en grutje Mieke van Pietjes (de Bruin) van de Voorste Heikant hadden daar een langgevelboerderij. Zelf heb ik niet meer meegemaakt dat ze zelf nog boerden. De boerderij was toen al overgenomen door ome Cornillus Rijkers en tante Pieta. Bij hen woonden behalve opa en grutje ook nog ome Geert en ome Harrie in. Hun boerderij was de eerste vanaf 't Heike, aan de rechterkant. Daarvoor stond het huis van Gustje Gijb (Gijbels) en zijn vrouw Mina Moeskops met hun zestien kinderen.

Ik weet nog dat opa en grutje op zondagen door ome Cornillus met paard en sjees naar de kerk werden gebracht. Die sjees was gemaakt van een oude auto waar de voorkant vanaf was gehaald. Onder de mis werd het span gestald in de tuin van het nonnenklooster waar tuinman Frits de scepter zwaaide. Opa ken ik nog als een vriendelijke man. Grutje herinner ik me vooral om haar wit mutske met daaronder een grote strik dat ze op zondag droeg. Het dodelijk ongeval van ome Geert in 1958

heeft veel indruk op mij gemaakt en kan ik me nog heel goed herinneren. Hij stond op het punt te gaan trouwen met zijn verloofde Anna Buitels en ze zouden dan intrekken in de ouderlijke boerderij aan de Voorste Heikant. Ome Geert had er al een complete woning ingericht. Helaas kwam het niet zover. Onderweg van zijn werk bij Willem II naar huis maakte een noodlottig brommerongeval plotseling een einde aan zijn leven.

Opa Bruintjes Frans (Bruininx) en grutje Sjoke van Tuute Nolleke (Dirkx) van de Hoevenhei heb ik beter gekend. Ze woonden bij ons in de buurt toen we vanaf 1953 aan de Lensheuvel in Reusel zijn gaan wonen. Daar kon ik toentertijd te voet naar toe. Ze woonden in bij het gezin van ome Jan Bruininx en tante Greet Vinken die de boerderij hadden overgenomen. Helaas heeft opa vele jaren in een inrichting gewoond. Vermoedelijk waren de gebeurtenissen die zijn zonen Tinus, Nol

Jo Rijkers tijdens haar Plechtige Communie in 1954. Ze staat hier voor haar ouderlijk huis aan de Lensheuvel.

Opa Pietje Rijkers
1871-1959 en grutje
Mieke van Pietjes (de
Bruin) 1883-1952

en Kees moesten meemaken toen hij al op leeftijd was te veel voor hem. Zoon Tinus zat aan het front toen de Tweede Wereldoorlog uitbrak, Nol was dwangarbeider in Duitsland en Kees werd ernstig gewond tijdens de oorlog in Nederlands Indië. Gelukkig kon opa goed met zijn lot omgaan en vond later dat zijn verblijf in huize Voorburg te Vught zijn thuis was geworden.

Grutje was een kranige vriendelijke vrouw waar ik groot respect voor had. Om opa te kunnen bezoeken ging ze jarenlang vanaf de Hoevenhei eerst te voet naar het centrum van Reusel waar ze in de bus naar Eindhoven stapte. In Eindhoven aangekomen moest ze overstappen in de bus naar Vught. Ze was heel zorgzaam en deed lange tijd het huishouden voor het gezin van ome Jan en tante Greet waarbij ze inwoonde. Bij haar voelden we ons altijd welkom en kwamen er dan ook maar al te graag. Altijd had ze voor ons wel iets lekkers.

Ondanks dat opa niet meer thuis woonde hebben we in 1959 met heel de familie hun gouden bruiloft gevierd. Bij ons aan de Lensheuvel hebben we genoten van de warme maaltijd en daarna werd het feest voortgezet in de ouderlijke boerderij aan de Hoevenhei. Voor mij is het nog een geweldige herinnering.

Landgoed de Utrecht

In 1940 werkte onze pa als bosarbeider bij De Heidemaatschappij (Heidemij). Hij werkte op

landgoed de Utrecht aan omvangrijke ontginnings- en boswerkzaamheden. Bovendien kreeg hij het aanbod een woonhuis te huren dat al in Hooge Mierde aan de Prins Hendriklaan stond niet ver van de Belgisch grens. Het pand bestond uit twee woningen verscholen in een omvangrijk heide- en bosgebied. In de andere woning woonde het evenals uit Reusel komende jonge gezin van Jan en Stans van der Zanden. Met hen deelden we de waterput met putmik die voor het huis aan het karspoor stond. Ze waren nog maar een maand getrouwd toen de Tweede Wereldoorlog uitbrak. Ze werden daarmee ineens geconfronteerd toen ze op de Eerste Pinksterdag van 1940 na de mis uit de Reuselse kerk kwamen. Vervaarlijk uitzierende zwaar gewapende Duitse soldaten marcheerden toen in kolonnes richting Arendonk. Hun plan was na de mis bij hun ouders op bezoek te gaan. Maar dat viel toen in duigen en ze keerden spoorlags terug naar hun huis in Hooge Mierde. Van de oorlog hebben we daar op het landgoed niet veel meegekregen. Van ons moeder heb ik wel eens gehoord dat een vliegtuig de stalen uitkijktoren, die enkele honderden meters van ons huis bij de woning van *d'n oppááser* (boswachter), met bommen probeerde neer te halen.

Op landgoed de Utrecht is eerst onze Peter geboren waarna ik volgde op 27 mei 1942. Vrij snel daarna volgde mijn broers Frans, Kees en Martien. In de omgeving van ons

huis zat volop wild zoals hazen, konijnen, reeën en fazanten. Ongetwijfeld zal onze pa daar wel eens een strik gezet hebben om wat extra's op de tafel te krijgen. Heel hun leven hebben onze ouders zo goed als ze konden gezorgd dat we niets tekort kwamen. Op het landgoed hadden ze een groentetuin, een of twee varkens voor de jaarlijkse slacht en wat *kiepen*. Mijn beste vriendinnetje was buurmeisje Mai van der Zanden waar ik goed mee kon opschieten. We hadden daar alle ruimte. Ik herinner me dat we aan de zandweg voor ons huis een grote zandkuil ter beschikking hadden waar we onze gang konden gaan. Onze pa wilde zich in zijn spaarzame vrije tijd in Hooge Mierde nuttig maken. Daarom ging hij op de kermis bij het rad van avontuur lotjes verkopen. Hij genoot daar dan van de drukte, kon er een gezellig praatje maken en voelde hij zich dienstbaar.

Vermoedelijk omdat onze Peter naar school moest zijn we in 1947 verhuisd naar het dorpscentrum van Hooge Mierde. We hadden een huis aan de Langvoort bij de T-splitsing met de Stad. Daar zijn achtereenvolgens onze Toon, Ria, Nol en Annie geboren. Er waren in ons gezin toen al negen kinderen. Onze pa en ons moeder wisten, zoals ze dat zelf zeiden, *mee hun erremoei wel raod*. In het tweede jaar dat ik op de lagere school zat was er het priesterfeest van Piet Rijken, een broer van juffrouw Rijken. Onze pa leende ergens voor mij een bruidsjurkje

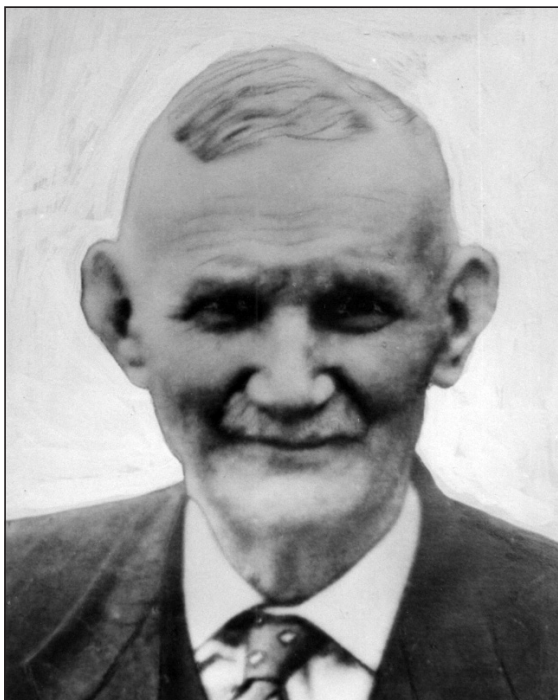
zodat ik heel *fréét* op het feest aanwezig kon zijn, weet ik nog.

Toen ons moeder in het ziekenhuis in Eindhoven lag na de bevalling van mijn broertje Harrie, werkte onze pa voor de Heidemij op de Landschotse Heide bij Middelbeers. Om ons moeder in het ziekenhuis te kunnen bezoeken reed hij eerst met z'n fiets naar een collega in Duizel om zich daar wat op te knappen en om te kleden. Vervolgens ging hij met de bus naar Eindhoven om in het ziekenhuis ons moeder te bezoeken en kwam daarna weer met de bus terug naar Duizel. Tenslotte reed hij met de fiets vanaf Duizel naar zijn gezin in Hooge Mierde. Helaas heeft broertje Harrie niet lang geleefd. Op zondag gingen we vaak op bezoek naar opa en grutje in Reusel. Ik ging samen met mijn broertjes en zusjes te voet en de jongsten mochten bij onze pa op de fiets.

Ook aan de Langvoort werd jaarlijks een varken geslacht. Onze pa grapte dan: "*De pastoor kregt van ons nie 't biste stuk van't vérreken, mér wel de schonste kol uit d'n hof.*"

Rijkerspédje

In 1953 konden mijn ouders aan de Lensheuvel in Reusel een stokoud boerderijtje kopen van de weduwe Leneke van Dinther-Van Hout. Het stond aan een paadje dat via de Plonderijen naar het dorpscentrum van Reusel liep. Daar is in 1956 nog ons Toos geboren. Ze was ons kakkenestje. Met tien

Opa Bruintjes Frans
(Bruininx) 1881-1968
en grutje Sjoke van
Tuute Nolleke (Dirkx)
1885-1971.

nog een tijd door gemest en belandde dan snel ondersteboven aan de ladder. Dan moest er flink aangepakt worden. Op de dag van de slacht werd het *smorspotje* al gebakken. Na het afkappen door de slager was het voor ons moeder en mij aanpoten. Er werd zult en bloedworst gemaakt. Ook draaiden we meters gewone worst en leverworst. De ham en het spek werd gepekeld en in grote potten gedaan en de rest werd in geweckt. Ons paard, een vos, kreeg regelmatig bezoek van een hengst. Het resultaat was meestal een mooi veulen. Pa was zo trots op zijn veulentjes dat, hij er wel eens mee in de woonkamer kwam om ermee te pronken, als er 's avonds bezoek was. Ons moeder liet dan merken dat ze daar niet blij mee was. Onze pa zei dan: "Toe, toe, dé hindert toch niks." Zijn vos had het thuis heel goed naar de zin. Toen onze pa in de Reuselse Peel zijn aangespannen vos even alleen liet liep ze naar huis en stond keurig netjes in de stal toen onze pa thuiskwam. Onderweg was er wel paniek uitgebroken want hier en daar was er schade aangericht en ze had zichzelf uitgespannen omdat de staldeur te smal was om er met de kar door te kunnen.

Trouwdag van Jan Rijkers en Drika van Bruintjes Frans op 27 april 1940.

kinderen was ons gezin toen compleet. Toen we er enkele jaren woonden werd dat het *Rijkerspédje* genoemd. Om er met ons grote gezin te kunnen wonen moest het flink aangepast worden. Onze pa kocht bij houthandel van Dal in Esbeek een partij Douglasspar waarmee met behulp van familie en buurman-aannemer Dré Maas het dak en de zoldervloer verbeterd werden. Heel sterk zal het ronde sparrenhout niet geweest zijn want de zoldervloer bleef veren als we er overheen liepen. Op zolder kwam een nieuwe jongenskamer en beneden een meisjeskamer. Onze pa en ons moeder sliepen op de opkamer. Ook een inpandig varkenshok was er al heel snel want er moest immers jaarlijks geslacht worden. Toen de wijkzuster eens kwam kijken of het wel allemaal goed met ons ging heeft ze gemeld dat het goed ging met de familie want er werd al een varken gemest.

Hoewel de kwaliteit van het boerderijtje niet al te best was omdat de muren altijd vochtig waren en alle luxe ontbrak hebben we het er niet slecht gehad. Daar zorgden onze ouders wel voor.

Al snel had onze pa een varkensfokkerij. Soms wel drie zeugen die voor vele biggen moesten zorgen. Was er een zeug die het moederschap niet begreep, dan werd die

Dieren zijn altijd heel belangrijk geweest voor onze pa; hij kweekte jarenlang jonge hondjes en vele nestjes parkieten die hij altijd wist te verhandelen. Toen mijn broer Martien stopte met z'n duiven nam onze pa ze van hem over en werd zelf duivenmelker. Hij kon met smaak genieten van appels die hij zelf schildte. Zij gebit legde hij daarna vaak tussen de schillen. Met schillen en al heeft hij zo per ongeluk zijn gebit wel eens

Jo met haar broertjes en zusje op het schoolplein te Hooge Mierde. Van groot naar klein Peter, Jo, Frans, Kees, Martien, Toon, Ria en Nol. De zusjes Annie en Toos zijn nog niet geboren.

Het gezin van Jan en Drika Rijkers tijdens de Eerste Communie van broertje Nol in 1958. V.l.n.r. Ria, Jo, Frans, pa met Annie, Kees, Martien, moeder met Toos, Toon, Peter en communicantje Nol.

De klas van juffrouw Coppens van de zesde klas van de Mariaschool omstreeks 1955. Achter v.l.n.r. Riek Wigman?, Trees van Kiskes (Lavrijsen), Juffrouw Coppens, Greet Panken (van Limpt) en Nelly van de Pàächter (Roijmans). Midden v.l.n.r. Riek en Nel van de Wieper (Louwers), Greetje van Limpt, Toos van de Lange Door (Lavrijsen) en Jaan van de Wieper. Voor v.l.n.r. Ans Panjoel, Jo Rijkers, Jo van Kiskes, Mariet Pee (van Limpt) en Diny Schellekens.

in de brandende kachel gegooid of aan de varkens gevoerd. Die waren daar heel snel bij en onze pa hoorden het dan tot zijn ontsteltenis alleen nog maar kraken. Hij luisterde graag naar orgel-, accordeon- en marsmuziek die zo hard mogelijk moest staan. Bij mooi weer moesten ramen en deuren open zodat de omgeving mee kon genieten.

Onze pa was bestuurslid en secretaris van ponyclub de Paardenvriendjes. Daar heeft hij heel veel energie ingestoken. Samen met Bert van Keulen zocht hij sponsors tot ver buiten Reusel voor bijvoorbeeld de jaarlijks kermis paardenmarkt. Piet Heuvel reed

wel eens voor hem en liet graag weten hoe hard het onderweg ging. Tegen ons moeder zei hij dan: *“Stekt mer un korske op vur de goeie afloop, dan zen we er weg van.”* De kleding van de ponyclub werd bij ons huis onderhouden, na iedere uitstap werd alles nagekeken en netjes opgeborgen voor de volgende keer. Als dankbaarheid was heel de ponyclub aanwezig toen ze veertig jaar getrouwd waren. Onze pa en ons moeder werden door de ruiters begeleid van hun huis naar de kerk en vandaar naar café de Molen in de Lensheuvel.

Buurtgenoten

Onze buurt, ook wel verbrede Lensheuvel genoemd, was een plaats waar het goed thuiskomen was. We hebben er altijd heel *goeien aord* gehad. Aan overkant van het *Rijkerspédje* woonde Nel van 't Keeltje (van Herk) en haar man Jan Pee (v Limpt). Aan de andere kant van ons stond het huis van het gezin van aannemer Dré en Netje Maas. Verderop naast hen woonden Fien en Willem Prik (van Limpt). Tegenover het *Rijkerspédje* woonde het gezin van d'n Brouwer (Janus Kerkhofs) en links daarvan het gezin van Adriaan Willekens en juffrouw Mina. Na 4 jaar lagere school in Hooge Mierde ging ik nog 2 jaar naar de Mariaschool van de Reuselse nonnekes. Mijn vriendinnetjes waren toen Marietje van buurman Jan Pee (Van Limpt) en Mientje van Gustje Gijbels,

Zusje Toos met haar ouders in het 'sjeeske' voor haar ouderlijk huis aan het Rijkerspédje, omstreeks 1973.

die aan de Voorste Heikant woonde. Aansluitend aan de lagere school heb ik nog een jaar huishoudschool gevolgd. Daarna was ik als oudste dochter thuis nodig om ons moeder te gaan helpen met haar drukke huishouding. Omdat er thuis heel veel naaien verstelwerk gedaan moest worden, heb ik later ook een jaar naaischool gevolgd. Dat was genoeg om me daarin thuis verder te bekwamen. Zo leerde ik mezelf bijvoorbeeld pakjes voor jongens te maken die hun Eerste Communie deden. Met m'n vriendinnetje Mariet en Mientje ben ik enkele jaren lid van de Vrouwelijke Katholieke Arbeidersjeugd (VKAJ) geweest waar aan algemene vorming en vrijetijdsbesteding werd gedaan. We kwamen bij elkaar in het patronaatsgebouw van de fraters. Ik heb daar een goede herinnering aan.

Samen delen

Toen we in de Lensheuvel woonden werd onze pa opperman bij buurman en aannemer Dré Maas. In zijn vrije tijd had hij de handen vol met het *heuve* om voor zijn groter wordend gezin alle dagen genoeg groente en aardappelen op tafel te krijgen. Daarvoor heeft hij altijd stukken grond gehad. Eerste aan de Voorste Heikant toen achter de woning van Adriaan Willekens richting Hoevenhei en tenslotte aan het Leijenstraatje Van het vroege voorjaar tot laat in het najaar was er altijd werk te doen. Vaak kwam het erop neer dat onze Peter als oudste zoon onze pa moest helpen op het

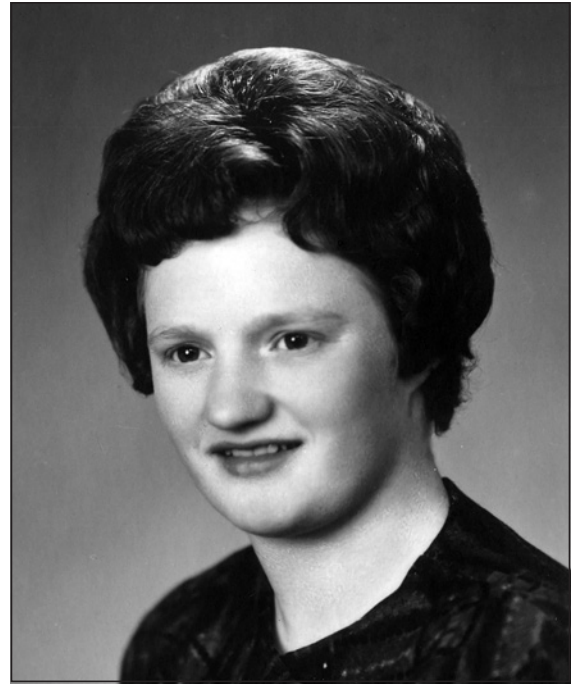
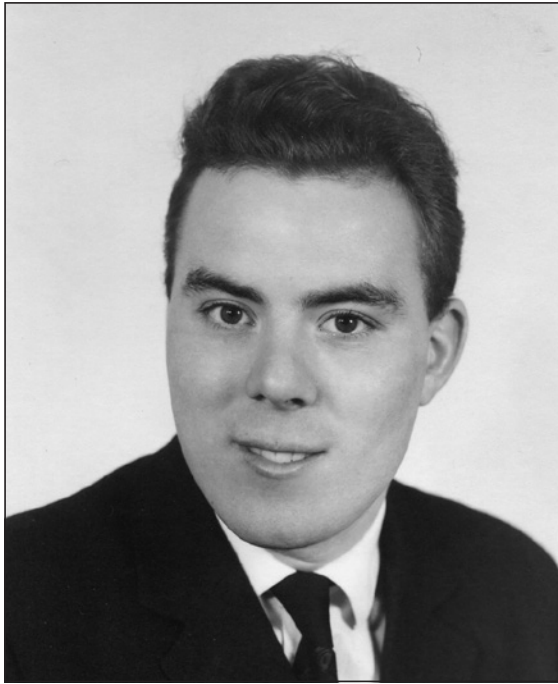
land en ik als oudste dochter ons moeder in de huishouding. Onze Frans, Kees en Martien verdienden een zakcentje met werken bij een boer. Er werd thuis een goede regeling getroffen. Het verdiende geld moest in één pot gedaan worden. Onze Peter en ik deelden dan met een even groot part mee.

Mijn broer Peter was vanuit militaire dienst al eens naar Lourdes geweest en had verteld dat het daar heel mooi was. Toen mijn broer Kees ook vanuit de militaire dienst op bedevaart naar Lourdes mocht waarbij ook ouders mee mochten en daar helemaal geen zin in had, reageerde onze pa. Hij haalde onze Kees over om toch te gaan en ging met hem mee. Ook ons Toos, die in

Erpel raopen' op een eigen stukje grond aan de Voorste Heikant omstreeks 1960. V.l.n.r. Martien, Toon, Jo. Nol en een onbekend meisje.

Frans de Wit en Jo Rijkers tijdens hun verkeringsstijd omstreeks 1962.

die tijd een broze gezondheid had, mocht een keer mee op een Lourdesreis samen met ons moeder. Dat ons Toos bovendien in Lourdes haar Eerste Communie mocht doen was de kers op de taart. Zo zijn onze pa en ons moeder ook een keer op reis geweest die ze onder normale omstandigheden niet hadden kunnen maken. Het was ze ook heel erg gegund, vertelt Jo.

In het *Rijkerspédje* kwam voor de 19 kleinkinderen jaarlijks Sinterkaas op bezoek. Mijn ouders, maar ook wij de kinderen, genoten daar met volle teugen van.

Verkering

Na mijn zeventiende verjaardag ging ik werken bij sigarenfabrikant Mignot en de Block in Bladel. Daar begon ik als omblad-trekster en later kwam ik aan de bosjesma-

chine te staan. Daarna werkte ik een tijdje bij de Agio in Reusel. Het was ook de tijd dat ik met mijn vriendinnen Mariet en Mientje ging dansen. De eerste tijd in dancing Klein Amsterdam waar het orkest de Moonlight Stars van Gust Faes optrad. In die tijd heb ik tijdens Reusel kermis voor de eerste keer kennis gemaakt met Frans de Wit uit Bergeijk. Hij is zelfs even bij ons thuis geweest. Omdat ons moeder mij nog veel te jong vond is het daarbij gebleven. Twee jaar later ontmoette ik Frans weer eens. Toen op de dansvloer in het Wapen van Bladel. Hij herkende mij in eerste instantie niet eens maar onze ontmoeting voelde direct weer zo goed aan dat we tot op de dag van vandaag bij elkaar zijn gebleven. Hij heeft met mij wel veel geduld moeten hebben want als hij op woensdag met zijn brommer mij op kwam zoeken waren er meestal eerst nog sokken te stoppen of was er nog wel een stapeltje verstelwerk af te werken. Gelukkig konden we als het werk dat bij ons thuis toeliet in onze vrije tijd dagtochten met de brommer maken. We gingen dan naar bijvoorbeeld Limburg of de Belgische Ardennen. Vaak gingen Mientje Gijbels met haar vriend Theo Daniel uit Valkenswaard en Mariet van Limpt met haar vriend Thieu Hendrikx ook mee. Soms kwam buurvrouw Nel Keel (van Limpt-Van Herk) me te hulp als ik niet met Frans mee mocht omdat er eerst thuis nog gewerkt moest worden. Ze zei dan tegen ons moeder: "Lot jullie Jo toch gon, ik help dan wel." Over goede burens gesproken.

Huwelijksreis van Frans en Jo de Wit naar het Luxemburgse Vianden in de zomer van 1965. Op de achtergrond hun nieuwe brommer en het kasteel van Vianden.

Duizel

In 1964 kwamen er in Duizel nieuwe woningen te koop waar we wel zin in hadden. Frans en ik zouden dan bij de Agio sigarenfabriek kunnen gaan werken. Toen Frans bij mijn ouders voorzichtig aankondigde dat we wilden gaan trouwen reageerde onze pa op een manier die ik nooit zal vergeten. Hij haalde zijn mooi gestreken rode zakdoek uit zijn zak. Vouwde die voorzichtig helemaal open en veegde de zweetpareltjes ermee van zijn voorhoofd. Hij zuchtte toen alleen maar: "Hé, hé." Daarmee gaf hij zijn toestemming. Het had hem zichtbaar heel veel gedaan dat zijn oudste dochter binnenkort het huis ging verlaten.

Op 8 januari 1965 zijn we getrouwd door de uit Antwerpen afkomstige pater Jan Severinus. Onze bruiloft hebben we gevierd bij café de Molen aan de Lensheuvel. Het werd samen met onze grote families een grandioos feest. Het duurde van 10.00 uur 's morgens tot in de kleine uurtjes. Er werden volop voordrachtjes opgevoerd waar Frans en ik van genoten hebben. We konden direct onze nieuwe woning betrekken in Duizel aan de Kempstraat 14.

Onze huwelijksreis hadden we enkele maanden uitgesteld voor beter weer. De brommer stond gepakt en gezakt volgeladen klaar met tent, potten, pannen en de hele mikmak, om te gaan kamperen in het Luxemburgse Vianden toen ik zag dat er een grote scheur in het frame zat. Bij de Duizelse fietsenhandel kon Frans wel een nieuwe brommer kopen

maar die moest hij eerst 100 kilometer inrijden en daarna nog een onderhoudsbeurt laten geven. Er zat niet anders op dat maar te doen en zo vertrokken we een dag later voor een 'romantische' reis naar Vianden waar we alle zorgen even konden vergeten en vooral genieten van elkaar. We hebben daar Wim en Dina Oldenhof uit Heerde ontmoet waarmee we nog steeds bevriend zijn.

Helaas viel het plan van Frans om bij de Agio te gaan werken in duigen. Het huis in Duizel was nog niet klaar toen er voor ons een heel vervelende advertentie in de krant stond. Er was bij de Agio een nieuwe directie gekomen en er moest personeel weg. Vrijwillige vertrekkers kregen zelfs 300 gulden mee naar huis. Het gevolg was wel dat Frans vanuit Duizel elke morgen met de brommer naar zijn oude werkgever Hofnar in Valkenswaard. Gelukkig had ik voor mijn trouwen al wel werk bij de Agio gekregen.

In Duizel hebben we 5 jaar gewoond en kregen er twee zonen te weten onze Gerard en Johan. Het was goed wonen in Duizel. We hebben er altijd *goeien aord* gehad. Frans werd er concertdrummer bij de plaatselijke harmonie de Volharding. Ik was thuis om de kinderen te verzorgen en had heel goede contacten met de buurvrouwen. Toen Frans voorstelde om naar Reusel te verhuizen omdat hij daar bij de VDS kon gaan werken was ik het daar dan ook niet direct mee eens.

Trouwdag van Frans en Jo de Wit op 8 januari 1965.

De 10 kinderen van Jan en Drika Rijkers vierden in februari 2008 een feestje compleet met boerenkoffietafel en een flinke borrel omdat ze samen 600 jaar oud zijn geworden. Staande v.l.n.r. Kees, Nol, Jo, Toon, Ria, Martien en Peter. Knielend, Frans, Toos en Annie.

Eerste Communie van zoon Harold in 1982. V.l.n.r. Johan, Lucien, communicant Harold en Gerard.

Deelnemers van de door Frans in 2006 georganiseerd fietstocht naar Fatima in Portugal en terug tijdens een stop in Lourdes. Staande v.l.n.r. Harrie Verhagen, Frans en Wit, begeleidster Jo de Wit, Annie Billekens, en Lia van Klinken. Zittende Willy van de Waterlaat.

Reusel

In 1970 was het zover: we verhuisden naar Reusel. We kregen eerst nog even onderdak bij Frans en Jet Rijkers waar onze Lucien geboren is. Daarna zijn we aan de Plonderijen 71 gaan wonen waar we tot op de dag van vandaag gebleven zijn. Met de geboorte van onze Harold hadden we met vier zonen ons gezin compleet. Frans en ik waren daar heel content mee. Inmiddels hebben drie zonen een gezin en zijn we de trotse opa en oma van 8 kleinkinderen.

Frans mocht door zijn slecht gezichtsvermogen als gevolg van een ernstige infectieziekte geen rijbewijs gaan halen. Door die ziekte werd hij zelfs volledig arbeidsongeschikt.

Om met de kinderen vakantie te kunnen vieren huurden we enige jaren een huisje op het Lunapark in Lommel, waar we graag kwamen. Toen ik in 1980 mijn rijbewijs had gehaald konden we met aanhanger tent en kampeeruitrusting verder weg. We hebben bijvoorbeeld in Zell am See en in andere plaatsen in Oostenrijk en Zwitserland gekampeerd. Bij al die tochten was ik de chauffeur en deed dat met plezier. Die vakanties met de kinderen was een grandioze tijd waar we met heel veel plezier op terug kijken. Vooral hoge bergpassen doorkruisen vond ik prachtig.

Uitdagingen

Later kochten we een caravan en maakten we samen nog langere trektochten, bijvoorbeeld naar Joegoslavië, Denemarken, Engeland en een keer naar de Noord Kaap. De tocht naar de Noordkaap aan de Barents-zee ging op de heenweg via Zweden en Finland en terug via Noorwegen. Het was een reis van 12.000 kilometer. Het was wel een prachtig avontuur dat we samen beleefd hebben en waar we heel mooie herinnerin-

Het gezin van Frans en Jo de Wit in mei 2015. Op 8 januari 2015 waren Frans en Jo vijftig jaar getrouwd.

gen aan bewaren. Ook de reizen naar China en Shanghai om op bezoek te kunnen gaan bij het gezin van onze Harold en zijn vrouw Helen waren voor ons onvergetelijk.

Ruim 10 jaar geleden is Frans begonnen aan grote fietstochten waarbij ik altijd met auto en caravan voor ondersteuning zorgde. Veel training had Frans niet gehad. Een paar keer op de fiets naar Scherpenheuvel en naar Limburg was alles. In 2004 fietste Frans met zijn broer Sjef de Wit vanaf Reusel via Lourdes naar de pelgrimsstad Santiago de Compostela. Onderweg werd gekampeerd op campings. Een jaar later ging hij zelfs via Santiago helemaal naar Fatima in Portugal. In 2006 organiseerde hij die tocht samen met vier fietsmaatjes naar Lourdes, Santiago de Compostela naar Fatima, maar dan ook nog eens retour. Ze hadden 5700 kilometer gefietst met een gemiddelde van 120 kilometer per dag.

Slot

Jo de Wit-Rijkers heeft als oudste dochter in het grote gezin waar ze is opgegroeid al op jonge leeftijd moeten aanpakken. Ze praat met groot respect over haar ouders die met hard werken en door van de nood een deugd te maken ervoor zorgden dat niemand iets tekort kwam. Ze laat merken dat ze trots is op haar kinderen en haar kleinkinderen en vertelt dat het huwelijk met Frans haar veel gebracht heeft. Ook maakt

ze duidelijk dat ze liever een beetje op de achtergrond een dienstbare rol wil spelen maar toch wel degelijk haar mannetje staat. De verre tochten door heel Europa alleen achter het stuur van de auto met daarachter een volgeladen caravan tonen dat aan. Al deze eigenschappen heeft ze ongetwijfeld in haar genen meegekregen van haar ouders. Daarom stellen we met recht vast dat Jo de Wit-Rijkers, de oudste dochter van het uit 10 kinderen bestaande gezin van Jan Rijkers en Drika van *Bruintjes Frans* een echte Reuselse genoemd mag worden.

Jo en Frans de Wit tussen hun kleinkinderen Rick, Stefan, Tim, Jordy, Raquel, Lewis, Nicolas en Joelle, in april 2015.

